

849 16. Nov. 1893: 3. Beh. af Lovf. om Præfaldelse af forst. Skatter. 850

overordentlig store Summer, sag er det en fuldstændig Fejltagelse, thi som Forslaget er, vil en Lensbesidder kun kunne faa Statter frafaldne for den Del af sine Besiddelser, som han personlig driver, den Gaard eller hvad det kan være, som han personlig er Bruger af. Skatten af alle de øvrige Dele af hans Besiddelse vil blive frafalden til Fordel for de forfællelige Folk, der ere Brugere af disse Dele. Det ærede Medlem skal have udtalt, at man ikke af Afstemningen over dette Forslag kunde se, hvem der var Landbrugets Venner, og hvem der ikke var det. Det har jeg heller ikke tænkt mig at ville paagitaa, at man skulde se deraf. Jeg mener, at der vel kunde tænkes andre Maader at komme det betrængte Landbrug til Hjælp paa, og den høitærede Finansminister har jo da ogsaa ved 1ste Behandling udtalt, at han kunde tænke sig andre og efter Ministerens Mening bedre Maader. Men naar disse Maader ikke komme frem — og endnu til Dato er der jo ikke hørt det mindste derom — mener jeg, at man dog noget vil kunne høre fra Afstemningen over dette Forslag om Interessen for Landbruget, i alt Fald for saa vidt angaar Spørgsmaalet om Forandring af Landbrugets Statteforhold, thi jeg mener, at de, der ikke kunne stemme for dette Lovforslag, maa ifølge de selvsamme Betragtninger, der lede deres Afstemning dertil, komme til at stemme nej, naar der en Gang bliver Tale om at reformere Landbrugets Statter i Almindelighed. Thi er det urimeligt at eftergive Skatterne for det halve Aar, maa det jo naturligvis være endnu langt urimeligere at nedsætte eller eftergive dem for bestandigt. Naar det ærede Medlem for Tisted Amts 3dje Valgkreds har ment, at Købstadhartfornet er med her, saa kan det være rigtigt, for saa vidt angaar de Købstadjorder, der ere under Drift som Landbrug. Derimod tror jeg, at det er en Fejltagelse, hvis han figter til de egentlige Købstadjorder, de bebyggede Dele af Købstadjorder, og jeg slutter det heraf — jeg er ganske vist ikke fuldstændig sikker derpaa — at i 1840 paa den Tid, da disse Statter til Statskassen sidste Gang bleve omregulerede, stod disse Dele af Købstadjorden ikke i Hartforn, men de ere først senere satte i Hartforn, og denne senere Hartfornssættelse har kun haft Fordelingen af de kommunale Byr-

der for Dje. Saaledes stille Forholdene sig i alt Fald for mig for Øjeblikket. Det ærede Medlem fra Vangeland (Brandes) bebrejdede os, efter hvad jeg har hørt — jeg kom netop ind mod Slutningen af det ærede Medlems Foredrag — at vi stillede et Forslag, som vi ingen Udfigt havde til at føre igennem, da vi jo ikke vilde drive Rabalderpolitik. Nej, det er ganske sikkert, det ville mine Medforslagsstillerne og jeg ikke gøre, men deraf følger paa ingen Maade, at man kun skulde stille saadanne Forslag, med Hensyn til hvilke, der forud foretaa bestemte Afstaler om deres Gennemførelse. Jeg mener, at det paa ingen Maade kan kaldes for Rabalderpolitik, at man stiller Forslag, som man tror og haaber ifølge Forslagernes indre Bestaafenhed at kunne føre igennem. Selvfølgelig kan man altid tage fejl ogsaa paa saadanne Punkter, og det er jo muligt, at vi i saa Henseende have taget fejl. For det ærede Medlem stillede det sig som et Stykke Rabalderpolitik, men det ærede Medlem kunde alligevel eller maatte netop derfor skænke Forslaget sin Stemme. Det glæder mig selvfølgelig, at det ærede Medlem stemmer for Forslaget, og saa er Motiveringen i alt Fald mig temmelig ligegyldig. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3te Valgkreds (H. Holm) og Præsto Amts 4de Valgkreds (A. Hage) bebrejdede sig over, at dette Forslag ikke gik ud paa at gøre noget Forsøg paa at finde de entelte Personer i Landbruget frem, som virkelig vare i Trang til at hjælpes. Jeg tror, der er en urmelig Indsigelse over for Lovforslaget, for jeg tror, det er umuligt nøje at finde dem ud. Jeg anser det for ganske sikkert og givet — og det gør jeg sikkert det ærede Medlem for Præsto Amts 4de Valgkreds ogsaa — at den største Del, den allerstørste Del, den aldeles overvejende Del af Landbruget har Trang og Nødvendighed for et Forslag som dette. Men det vil være ganske umuligt at finde det Sted, hvor den rigtige Grænse skulde trækkes, og det saa meget mere, som man, naar man skulde ind paa den Slags Undersøgelser, efter min Mening paa ingen Maade kunde nøjes med at trække een Grænse, men man maatte trække to. Den ene Grænse skulde være imellem dem, der ingen Trang havde til denne Eftergivelse, og dem, der kunde siges at have Trang dertil, men man